

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Μετάφρασις ἐκ τῆς Γερμανικῆς Ἐλβετίας
τῆς κομῆσεως ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.

[Συνέχεια καὶ τέλος].

XI.

Διερχομένη ἡμέραν τινα τὴν ἐλώδη καὶ μελαγχολικὴν πεδιάδα τῆς Neuhaus, συνήντησα καθ' ὁδὸν γυναῖκα, ἥτις ἠκολούθει, ὡς ἐγώ, τὴν μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἐλισσομένην ἀτραπὸν ἀνεγνωρίσθημεν παρ' αὐτῆς· διότι ἤτο ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη, ἥς εἶχον ἀκούσει τὴν φωνὴν ἀντήχουσαν μεταξὺ τῶν ὀρέων τὴν προῖαν τῆς ἐπιτήτης κορυφῆς τοῦ Righ ἀναβάσεώς μου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν φορὰν ταύτην ἤμην μόνη, ἡ παρουσία μου ἐφάνη ὅτι δὲν τὴν δυσήρστησεν· ἐξ ἐναντίας, πλησιάζασα μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς μετὰ τσαύτης φιλοφροσύνης, ὥστε ἤθελέ μοι ἐνθυμήσει τὴν ἀπλοϊκὴν ἀφειλιαν τῶν παιδικῶν χρόνων, ἐάν ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς αὐτῆς βλέμματός δὲν ἀνεκάλυπτον τὰ ἴχνη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς βαθείας ἐκείνης θλίψεως, αἵτινες ἐπιφέρουσι πρόωρον γῆρας.

«Ἐνθαῦθα ὡς ἐγώ, ἐλθέ, μοι εἶπε, θὰ σὲ συνοδεύσω, θὰ διασκεδάσω τὴν ἀνίαν τῆς μονώσεώς σου ὀδηγοῦσα σε ἐπὶ τῶν ὀρέων τούτων ἐνθα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως ἐκπλήττει τὴν ἀνθρωπίνην φαντασίαν· θὰ συμμερισθῶ τὰς θλίψεις σου, ἐάν ἔχῃς τι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς κυλλίοντας τὰ ὕδατά των ἐντὸς τῶν χλοερῶν τούτων λευμώνων ἢ εἰς τοὺς καταρράκτας, οἵτινες τοσοῦτον ἐναρμονίως μιγνύουσι τὸν παφλασμόν των μὲ τὸν ψίθυρον τῶν ἀνέμων· ἡ χαρὰ σου θὰ ἦναι καὶ ἰδία μου χαρὰ, ἀλλ', οἶμοι! δύναμαι πλέον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις εἶναι ἔκφρασις ἀρμόζουσα εἰς γλώσσαν οὐράνιον καὶ ἥτις ἀποβάλλει τὴν ἐννοίαν τῆς προφερομένη ὑπὸ τῶν δηνητῶν ἡμῶν χειλέων;»

ἠκολούθησα τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥς ἡ μελαγχολία μοι ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν βαθυτάτην, διότι ἡ ἔ-

ξαψις μεθ' ἧς ὠμίλει, μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ἀρκούντως ὅτι τὸ πάθημά της ἦτο ἀθαράπευτον, ὅτι εἶχεν, οὕτως εἶπεῖν, φονεύσει τὴν ψυχὴν πρὶν ἢ καταβάλλῃ τὸ σῶμα, ἐάν μοι ἦναι συγκεχωρημένον νὰ ἐφαρμόσω τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου εἰς ὅ,τι εἶναι τοσοῦτον ἀνώτερον τῶν περὶ ὀρισμένων ἀντιλήψεών μας.

Ὁμοίᾳζε πρὸς ἀγαλμα ἑλληνικὸν κατελθὸν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ βλέπων τις αὐτὴν βαδίζουσαν, ἤθελε νομίσει ὅτι αἱ νοχελεῖς αὐτῆς κινήσεις ἐρυθρμίζοντο ὑπὸ τῆς ἐναρμονίου φωνῆς της· οἱ καστανόχροες πλόκαμοί της, οἵτινες ἐστίλθον εἰς τὸν ἥλιον, οἱ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, τὰ μόλις μειδιῶντα χεῖλη της, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της, τὰ πάντα τέλος συνετέλουν εἰς τὸ νὰ μοι τὴν παραστήσωσιν, ὡς ὄν τι φανταστικόν, ὅπερ ἐξήσκει ἐπ' ἐμὲ ἀκατανόητον θῆλγητρον.

Ἀφοῦ δὲ διεστρέξαμεν πολλοὺς κήπους, ἐνθα τῆδε κάκεισε ἦσαν διεσπαρμένοι ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, καὶ διήλθουμεν διὰ τῶν πρώτων ὁδῶν ἀρχαίας πόλεως ἦν μοι ὠνόμασεν Unterseen, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς οἰκίαν πλησίον τῆς μεγάλης γεφύρας, ἥτις συζευγνύει τὰ κυανὰ ὕδατα τοῦ Ἀάρου, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθουμεν εἰς τὸ μεμονωμένον τοῦτο ἐνδιαιτήμα, μὲ ὠδήγησε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ σκιαδά κληματοσκεπῆ ἀφ' ἧς οἱ ἀνθοστόλιστοι κλάδοι ἐκλίνουν πρὸς τὸ ψυθιρίζον ρεῦμα· ἀντικρὺ δὲ ἡμῶν φραγμὸς ἑκατονταφύλλων ροδωνιῶν ἠνθισμένων ἐξετείνεται ἐπὶ τοῦ φαιῦ τοίχου τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ χαριέστατος ἐξώστης ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν ἀναρρίχουμένων θάμνων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΜΟΥΝΙΑΔΙΟΣ ΛΑΪΝΑ.

Ἐνθαῦθα, μοι εἶπεν ἡ σύντροφός μου, εὔρον ἄσυλον ἤσυχον καὶ ἀναπαυτικόν· ἰδὲ τὰς ὄχθας ταύτας καὶ τὰ σκοτεινὰ ὄρη, ἅτινα περιορίζουσι τὸν ὀρίζοντα, ἡ ἱστορία μου εἶναι ἐπίσης ὡς αὐτὰ θλιβερά· διότι πέραν, μακρὰν ὑπέφερον βασάνους, ὧν ἡ ἀνάμνησις μὲ φοβίζει εἰσέτι, ἀλλ' ἐδῶ εὔρον τέλος τὴν γαλήνην τοῦ

Και όμως εκείνος, ὅστις εἶχε συνενώσει τὴν τύχην του μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, ἀπέβλεπεν εἰς ἐμὲ ὡς πρὸς τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς μερίμνης του· φαντάσθητι λοιπὸν ὅποια ἡ πάλη, ὅποιον τὸ ἀλγος, ὅπερ ἔπρεπε νὰ κρούπτω καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔτι, ὅστις δὲν εἶχε ἄλλην εὐδαιμονίαν εἰ μὴ τὴν ἰδικήν μου. Ὡ! αἱ ὀδύνη τῶν μαρτύρων ἐκείνων, ὧν τὸ σῶμα ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐγένετο παρανάλωμα τῶν φλογῶν, κατ' οὐδὲν δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς δοκιμασίας ἀτυχῶν τιῶν ψυχῶν διὰ τὰς ὁποίας ἐκάστη ὥρα, ἐκάστη στιγμή ἔχει βασάνους, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδὲ ὁ θάνατος ἰσχύει νὰ τὰς λυτρώσῃ.

Ἐν μόνον λοιπὸν αἰσθημα ἐπεκράτει πλέον ἐν ἐμοί, τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ εἰς αὐτὸ ἀπεφάσισα μέχρι τέλους νὰ δυσιάσω τὰ πάντα ὅθεν ὅσον μεγαλειτέρα ἦτο ἡ ἀπορροφή μου πρὸς τὴν χώραν, ἢν κατόκου, ἐπὶ τοσοῦτον προσεπάθησα νὰ καταστήσω αὐτὴν ἀγαπητὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὅστις ἀντεπροσώπευε μίαν τῶν μαῶλλον ἀρχαιοτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων αὐτῆς οἰκογενειῶν καὶ ὅστις γινόμενος πατὴρ ὄφειλε νὰ προσφέρῃ αὐτῇ πολίτας ἀφωσιωμένους. Διήγειρα λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ αἰσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ μετὰ πᾶσαν τοιαύτην δυσίαν κατεπηκόμη εἰς δάκρυα βασανίζομένη ὑπὸ τῆς θλίψεως ἐκείνης, ἢν ἐπιφέρει ἡ νοσταλγία.

Οὕτως ἔζησα ἐπὶ ἔτη πολλά μέχρι οὐ κατήντησα, ὡς με βλέπετε, σιὰ οὐδὲν ἔχουσα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ με ἐλύπει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἦτο, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν βασάνων τοῦ βίου ἐκείνου, ἀπόλωσα καὶ τὴν δι-

μουργικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ποιήσεως καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν στενὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσιν μου, ἣτις τοσοῦτον με εἶχεν ἐνισχύσει. Χάος ἐπεκράτει πανταχοῦ, περὶ ἐμὲ καὶ ἐντὸς ἐμοῦ, καὶ μόνον διὰ τῆς σπουδῆς εἰς ἢν μετὰ καταπληκτικῆς ζήσεως παρεδόθη, εὕρισκον στιγμὰς τινὰς λήθης ἢ ἀνακουφίσεως.— Εἶθε οὐδεμία γυνὴ νὰ αἰσθανθῇ ποτὲ παρομοίας βασάνους!

Ὁ ἡγεμὼν ΜΑΚΑΡΙΤΖΑ ΛΟΥΙΣΙΑ ΣΙΓΓΙ (ἴδε σελ 22).

Τέλος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἀδιανομία διεδέχθη ὅλην τὴν ἀνθρώπινα τῆς ηλικίας μου, διὰ τὰ αἰσθήματά μου, ἀνεχώρησα ἐκ τῆς θλίβεως ἐκείνης χώρας εἰς ἢν ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε μειδιᾷ, ἀνεχώρησα ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν ἐξηνητημένην, ὡς οἱ Ἰσραηλιταὶ οἱ ἐξεληθότες ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας.

Ἴδου ἡ διήγησις τῶν θλίψεων μου, νῦν δὲν πάσχω πλέον, διότι δὲν ζῶ, ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι· ὁ βίος μου παρέρχεται ἐν μέσῳ τῶν παγετῶν καὶ τῶν ἐφημέρων ἀνθέων, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον εἶχον ἀφιερῶσαι τὴν ὑπαρξίν μου, ἀπέστη τοῦ κόσμου τούτου ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του κατὰ τὸν ἐπιδραμόντων ξένων. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, τὸ αἰθάνομαι, δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἀπολεύσω τῆς οὐρανοῦ ἐκεί-

νης γαλήνης πρὸς ἢν ἡ καρδία μου σπεύδει. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐμείναμεν ἄφωνοι ἀμφοτέρω, μέχρι οὐ ἡ αἴρα τῆς ἐσπέρας πνέουσα ἐπὶ τῶν μετώπων μας, διέλυσε τοὺς θλίβετους ἡμῶν διαλογισμούς.

Α. Γ. Π.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 57 ἐτῶν, ἐπιζήσας τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου καὶ ὑπουργοῦ Δελλαμάρμορα μόνον ὀλίγας ἡμέρας.

καὶ ἔλαβεν ὡς βαπτιστικὰ τὰ ὀνόματα Μαρία Ἀλβέρτος Εὐγένιος Φερδινάνδος Θωμᾶς. Ἐξεπαιδεύθη εἰς τὴν τέχνην τῶν ὀπλῶν, ὡς δοῦξ δὲ τῆς Σαβοΐας ἔσχε ἐνεργητικώτατον μέρος ἐν τοῖς συμβάμασι τοῦ

Προσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου Ἀλβέρτου τῆς Σαρδινίας καὶ τῆς ἀρχιδουκίσσης Θηρεσίας τῆς Αὐστρίας, ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ ἐγεννήθη Μαρτίῳ 1820

1848, διακριθεὶς διὰ τῆς ἀνδρείας του ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ναβάρας. Διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Σαρδινίας παραιτηθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μαρτίῳ 1849. Ἀνα-

πιούνται ταχύτερον ἑτέρων. Τὰ παραδείσιον πτηνόν, τὸ ἀπὸ ἀνθῶς εἰς ἀνθὸς τοσοῦτον ταχέως ἰπτάμενον, σκέπτεται ταχέως τόσον ὅσον καὶ ἐργάζεται. Ἄλλ' ὁ βραδύς.....βραδέως σκέπτεται. Ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἐργάζεται τὸν μηχανισμόν τῶν μυῶν αὐτοῦ πολὺ, οὐτὼ δὲ ὀλίγην σκέψιν ποιεῖ. Ἄλλὰ καὶ οὗτος ἐνόησε ταχέως σκέπτεται ὁπότεν μυία πλησιάσῃ αὐτόν, τὴν συλλαμβάνει διὰ τῆς γλώσσης του τοσοῦτον ταχέως ὥστε μόλις βλέπει τις πῶς τὴν συνέλαβε. Ἐπιτηρεῖ τὴν μυίαν προσεκτικῶς, μένων πολὺ ἥσυχος· ὅταν δὲ ἱκανῶς πλησιάσῃ, ἐκρίπτει τὴν γνῶσσαν του, καὶ ἡ μυία ἀναρπάσσεται. Μόλις δύναται νὰ σκεφθῇ τις ὅτι τοσοῦτον βραδύ ζῶον δύναται νὰ πράττει τι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος.

Ὅσον πλειότερον τὰ ζῶα σκέπτεται τοσοῦτον ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ εἶναι μείζων παραβαλλόμενος πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται πλειότερον παντὸς ἄλλου ζώου, διὰ ἔχει μέγαν ἐγκέφαλον. Ἄλλὰ τὸ ὄσπριδιον μόλις ἔχει ἐγκέφαλον, διότι ἐν τῷ ἡρέμῳ αὐτοῦ βίῳ, κεκλεισμένῳ ἐν τῷ κελύφῳ του, ὀλίγον σκέπτεται. Ἄλλα ζῶα ὡς ἵπποι, κύνες, γαλαί, πτῖνα, πθήκων ἢ ἔχουσι μεγάλους ἐγκεφάλους, διότι πολὺ σκέπτονται. Οἱ ἐγκέφαλοι ὁμοίως αὐτῶν δὲν εἶναι ὡς οἱ τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἀναλογίαν τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκέφαλος ζώου ὀλίγον σκεπτομένου εἶναι μικρὸς ἢ ἀπλοῦς, ὡς μικρὰ ἢ ἀπλήρη μηχανὴ χρειάζεται πρὸς ἐκτέλεσιν μικρῶν ἔργων. Καίτοι δὲ τὰ ζῶα ποιοῦσι τὴν σκέψιν αὐτῶν διὰ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῶν ὡς ἡμεῖς, εἰσὶ σκέψεις τινες ἃς ἡμεῖς μόνοι ποιοῦμεν ἐκεῖνα δὲ οὐδόπως. Εἰσὶ τινὰ πράγματα περὶ ὧν οὐδὲν γινώσκουσιν. Ἄλλὰ περὶ τούτου εἰς προσηχῆς κεφάλαιον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Μετακίνησις ὀβελίσκων. — Ὁ ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας ὁ ἄρτιος μετακομισθεὶς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἀγγλίαν δὲν εἶναι τὸ πρῶτον μνημεῖον τὸ ἐξ Αἰγύπτου ἀποκομισθόν. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Αὔγουστος ζήσας ἐν ἔτει 31 π. Χ. μέχρι τοῦ 14 μ. Χ., μετέφερε διαφόρους εἰς Ῥώμην, καὶ διάδοχοι αὐτοῦ αὐτοκράτορες ὁμοίᾳ ἐποίησαν, ἕως τοῦ τεσσαράκοντα ὀκτώ μετεκομισθῆσαν. Οἱ Γάλλοι ἀνήγειρον ἓνα ἐπὶ τῆς Πλατείας τῆς Ὀμονοίας ἐν ἔτει 1836. Τὰ τεράστια ταῦτα μνημεῖα, ὕψους σχεδὸν ἑβδομήκοντα πόδων, ἀνηγέρθησαν κατ' ἀρχὰς ἐν Ἡλιουπόλει, ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ Τοῦμοῦ τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου, καὶ φέρουσι τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας ὡς ἐκ τινος παραδόσεως ὅτι ταῦτα μετηχέθησαν εἰς Ἀλεξανδρείαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Κλεοπάτρας.

Γαλλικὰ δερμάτινα χειρόκτια. Τὰ χειρόκτια ταῦτα καταρχὰς ἐκ δερματος ἐρίφου κατασκευαζόμενα, νῦν γίνονται ἐκ δερματος πιθήκου ὡς μᾶλλον εὐκάμπτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἀπρεπὲς ἐν τισὶ κύκλοις νὰ τείνη τις ἀχείροκτον χεῖρα εἰς κυρίαν, φαίνεται ὅτι τιμᾶται αὕτη μᾶλλον ἐκ τῆς ψεύσεως δερματος πιθήκου ἢ ἀνθρώπου. Οἱ θηροφύοντες τοὺς πιθήκους ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ πωλοῦσι τὰ δερμάτια αὐτῶν ἀπὸ 1,50 ἕως 3 δραχμῶν ἕκαστον εἰς Γάλλους ἐμπόρους, φιορνεῖται δὲ ἐτησίως ἕκαστος θηροφύτης 3000 πιθήκους.

Οἱ κόρυφαίαι συντάκται τῶν κυρίων ἔθρων τοῦ Ἀγγλικοῦ «Χρόνου» λαμβάνουσι μισθὸν 2000 λιρῶν κατ' ἔτος. Τὸ μείζον ποσὸν τὸ πληρωνόμενον ἐν Ἀμερικῇ εἰς συντάκτην κυρίων ἄρθρων εἶναι τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ «Κήρυκος

τῆς Νέας Ῥόρκης» εἰς τὸν κ. Κάρλον Νορδάφ. Οὗτος λαμβάνει 10,000 δολλάρια ἐτησίως, καὶ γράφει ὅποτε καὶ ὅτι αὐτῷ δόξῃ.

Μεγάλη ἐπιχείρησις πρόκειται νὰ συντελεσθῇ ὅσον οὐτὼ ἤτις μέλλει νὰ διευκολύνη τὰς γεωγραφικὰς ἐν Ἀφρικῇ ἀνεκνεύσεις. Ἡ σύνδεσις τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τῆς μῆδης ἀκρᾶς αὐτῆς μέχρι τῆς ἑτέρας διὰ τηλεγράφου. Ὁλόκληρον τὸ διάστημα ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ Νατάλ ἀποτελεῖ 3600 γεωγραφικὰ μίλια. Ἢδη ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ Καρτούμ μετ' οὐ πολὺ θέλει τελεσθῇ ἡ σύνδεσις, καὶ ἀμέσως θέλει προῆθῃ μέχρι Γονδοκόρας, ἀποστάσεως ἐν συνόλῳ 1565 μιλίων.

Ὅπότεν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀσπανίας ἔχουσι βρέφος μεταβαίνοσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πάντοτε φέρουσι τοῦτο μετ' ἑαυτῶν. Ἀμα ὡς ἡ οἰκογένεια φθάσῃ εἰς τὸ μικρὸν ζῴον οἰκοδόμημα, καὶ οἱ ῥέννοι δεθῶσιν, ὁ πατὴρ σκαπτεῖ μικρὰν κλινὴν ἐν τῇ χιῶνι, καὶ ἡ μήτηρ τυλίσσει τὸ βρέφος ἐν δερμασί καὶ τὸ καταθέτει ἐν αὐτῇ. Εἶτα ὁ πατὴρ σαρφεύει τὴν χιῶνα περὶ αὐτὸ, καὶ ὁ κύων τίθεται εἰς φυλακὴν, ἐνῶ αἱ γυναῖκες μεταβαίνοσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πολλὰκις περὶ τὰ 30 βρέφη βλέπει τις τεθειμμένα τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ χιῶνι.

Ὁ ΠΤΑΡΜΟΣ

Κατὰ κανόνα, ὁ πταρμὸς εἶναι εἰδοποίησις ἢ ἡ φύσις διδίδει ὅτι μέρος τι τοῦ σώματος εἶναι ἐκτεθειμένον εἰς ψυχροτέρην θερμοκρασίαν ἢ ὅσον τὰ ἄλλα μέρη, καὶ ὅτι ὁ πταρνίζόμενος «λαμβάνει κρουλόγημα». Μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ποία ἡ ὠφέλεια τοῦ πταρμοῦ; Διανοίγει τοὺς πόρους δλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ προξενεῖ ἐλαφρὰν διαπνοὴν ἥτις ἀπορρίπτει τὸ κρουλόγημα. Πᾶσι σπάντως πταρνίζεται πλειότερον ἢ δις, διότι εὐκόλος ἡ διαπνοὴ ἐν νεαρῇ ηλικίᾳ· ὁ γέρων ἀπεναντίας πταρνίζεται πολλάκις. Εἶναι δύσκολος ἡ διαπνοὴ εἰς αὐτόν. Ὅταν τις κάθηται εἰς ἀνοιχτὸν παράθυρον, καὶ πταρνίζεται, ἡ φύσις λέγει αὐτῷ ὅτι λαμβάνει κρουλόγημα. Τότε ἀμέσως πρέπει νὰ ἐγερθῇ, νὰ περιπατήτῃ, καὶ νὰ πῆν ποτήριον πληρὸς ψυχροῦ ὕδατος ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐλαφρὰν διαπνοὴν ἢν ὁ πταρμὸς ἔθηκεν εἰς κίνησιν. Ἐὰν τοῦτο πράξῃ δὲν θὰ εἴπῃ ὑστερότερον ὅτι ἐκρουλόγησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ στήθος, ἢ τοὺς πνεύμονας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.

.....Ἐν τούτοις συγχάτω ἀπὸ καρδίας τὴν στήταξιν τῆς Ἀθηναϊδος, ἥτις εἶναι, κατ' ἐμὲ, τὸ κάλλιστον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων καὶ ἐκδιδομένων παρ' ἡμῖν περιοδικῶν, ὡς περιέχον ἐν πᾶσι τοῖς θέμασι καὶ τὸ ἅλας τῆς χριστιανικῆς πίστεως· δὲν ἱκανοποιεῖ βεβαίως τὰ ἰσχυρὰ (μωρὰ) πνεύματα τῶν Ῥετὰρ καὶ Ἰουλιανῶν, οἵτινες, διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς πατριδος μας, δὲν εἶναι ὀλίγοι καὶ ἐν τῇ παρούσῃ γενεᾷ, ὑπερκαρποποιεῖ ὁμοίως τὸν ἡμέτερον λόγον. Εἶθε νὰ συντελεσθῇ καὶ αὕτη εἰς τὴν καταστολὴν τῆς ἀπιστίας ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Λεμίξ, τῇ 6 Ἰανουαρίου 1878.

Ἰμέτερος κλπ.

Γ. Ι. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν.